

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **O. K.**, zast. Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem Stanislava Kostky Neumanna 2052, Varnsdorf, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 7. 2020, č. j. CPR-5421-5/ČJ-2020-930310-V237, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 9. 2020, č. j. 2 A 33/2020 - 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Řízení před městským soudem

[1] Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „krajské ředitelství“), uložilo žalobci rozhodnutím ze dne 20. 12. 2019, č. j. KRPA-430889-21/ČJ-2019-000022-SV, správní vyhoštění a stanovilo dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců, a to podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobce se totiž téhož dne ráno dostavil na pracoviště krajského ředitelství, kde nejprve tvrdil, že mu byl odcizen cestovní doklad, poté ale přiznal, že jej ve skutečnosti ponechal u svého známého, a to z obavy, že by mohl být vyhoštěn. Cestovní doklad mu byl následně doručen a krajské ředitelství zjistilo, že vstoupil na území schengenského prostoru bez víza dne 19. 6. 2019. Po uplynutí tří měsíců, kdy zde mohl pobývat bez víza, zde pobývá nelegálně.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí krajského ředitelství odvolání, o němž rozhodla žalovaná rozhodnutím ze dne 1. 7. 2020, č. j. CPR-5421-5/ČJ-2020-930310-V237, tak, že v souladu se změnami, které do zákona o pobytu cizinců vnesl zákon č. 176/2019 Sb., upravila způsob, jakým výrok prvostupňového rozhodnutí stanovil dobu k vycestování

z území členských států EU a určoval počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU. Ve zbytku napadené rozhodnutí potvrdila.

[3] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 3. 9. 2020 zamítl žalobu proti tomuto rozhodnutí. Rozhodnutí správních orgánů nebylo zmatečné, neboť pochybení ve výroku prvostupňového rozhodnutí nebylo takové povahy, aby je žalovaná nemohla v rozhodnutí o odvolání napravit. Při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince vyšel městský soud především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, zejména z kritérií vymezených v rozsudku velkého senátu ESLP ve věci *Üner proti Nizozemsku* ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99. Na jejím základě shledal, že oba správní orgány ve svých rozhodnutích posuzovaly a hodnotily zásah do rodinného a soukromého života žalobce přezkoumatelným způsobem a své závěry promítly do odůvodnění svých rozhodnutí.

[4] Nedůvodnou shledal i námitku nepřiměřenosti uložené doby správního vyhoštění. Doba 18 měsíců byla vzhledem k okolnostem daného případu přiměřená, a to zejména s ohledem na charakter protiprávního jednání, kterého se žalobce dopustil. Pobýval na území ČR, přestože si byl vědom toho, že zde již ode dne 17. 9. 2019 do dne 20. 12. 2019 pobývá pouze na základě ukrajinského biometrického pasu v rámci bezvízového styku neoprávněně a zároveň nemá platné vízum ani žádné jiné platné oprávnění k pobytu. Žalobce se tudíž dopouštěl protiprávního jednání úmyslně s plným vědomím následků svého chování. Polehčující okolnost lze spatřovat v tom, že se jedná z jeho strany o první porušení zákona o pobytu cizinců, se správními orgány spolupracoval a ke všemu se doznal. Zároveň ale nelze přehlédnout, že se dostal do své situace jen vlastním přičiněním a jeho neoprávněný pobyt byl zjištěn činností krajského ředitelství. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění, činila v daném případě 5 let, takže správní orgány nevykročily z mezí svého správního uvážení.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, kterou založil na důvodech podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Požádal také o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[6] Ve správním řízení podle něj nebyl zjištěn stav věcí, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak požaduje § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Správní orgány nepřihlédly ke specifickým okolnostem řešeného případu a nešetřily stěžovatelovy oprávněné zájmy. Kritizuje také postup žalované, která pouze změnila výrok prvostupňového rozhodnutí v bodě týkajícím se vymezení počátku doby k vycestování, místo aby napadené rozhodnutí zrušila a vrátila k novému projednání.

[7] Městský soud se pak ve svém rozsudku řádně nevypořádal se všemi žalobními námitkami, respektive stěžovatel nesouhlasí se způsobem, jakým se s nimi vypořádal. Již správní orgány přiznaly, že se nacházel v ČR nelegálně pouhých pár měsíců a že se

pokračování

dobrovolně dostavil, aby vyřešil svou pobytovou situaci. Stěžovatel je navíc bezúhonnou osobou. Správní orgány vůbec nedbaly na požadavky § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že správní orgány vyhoštěným cizincům prakticky nikdy neumožňují návrat do ČR, lze předpokládat, že se jeho opuštění ČR stane fakticky trvalým. Správní orgány ani městský soud navíc nezohlednily aktuální pandemickou situaci, přestože Ukrajina je nemocí COVID-19 velmi silně zasažena. Navrhuje proto, aby rozsudek městského soudu byl zrušen a věc mu vrácena k dalšímu řízení, popřípadě aby byla zrušena také rozhodnutí správních orgánů.

[8] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatovala, že nehodlá komentovat způsob rozhodování městského soudu, pouze odkázala na správnost svých dosavadních rozhodnutí ve věci. Vyjádřila také nesouhlas s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) přezkoumal rozsudek městského soudu v mezích uplatněných důvodů a vad, ke kterým je povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[10] Stěžovatel nejprve vytýkal městskému soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., že přezkoumatelně nereagoval na některé jeho žalobní námitky. NSS opakovaně judikoval, že za nesrozumitelné lze obecně považovat takové rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, pokud nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat, co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje, apod. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kde není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (srov. k tomu např. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS). V nyní posuzovaném případě však NSS takové vady neshledal, neboť městský soud přezkoumatelně a srozumitelně zareagoval na žalobní námitky stěžovatele, který s nimi ostatně v kasační stížnosti věcně polemizuje. Neuvádí naopak, kterou konkrétní žalobní námitku městský soud údajně řádně nevypořádal.

[11] Vůbec pak neupřesňuje svou námitku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., když v kasační stížnosti konkrétně neuvádí, které skutkové okolnosti správní orgány dostatečně nezjistily a jaká konkrétní specifika jeho případu nezohlednily. S námitkou proti způsobu, jakým žalovaná napravila nepřesnost původního výroku rozhodnutí krajského ředitelství, se dostatečně vypořádal již městský soud. Ten připomněl, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je v rámci soudního přezkumu pohlíženo jako na jeden celek (srov. např. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 As 63/2011 - 86). To především znamená, že případné nedostatky v prvostupňovém rozhodnutí může napravit druhostupňový orgán, jak ostatně výslovně umožňuje § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalovaná tak mohla postupovat a zcela správně postupovala tímto způsobem, když z

úřední povinnosti změnila nepřesnost ve výroku prvostupňového rozhodnutí napadeným rozhodnutím (včetně adekvátního prodloužení doby k vycestování) a zároveň v odůvodnění napadeného rozhodnutí tento svůj postup náležitě odůvodnila. V daném případě se nejednalo o takové pochybení krajského ředitelství, pro které by bylo ze strany žalované nezbytné prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc mu vracet k dalšímu řízení.

[12] Stěžovatel konečně vytýká správním orgánům, že nezohlednily specifika jeho případu a nedbaly na požadavky § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců: *Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*

[13] Ke kritériím, jež je třeba zohlednit při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života způsobeného vyhoštěním cizince, se NSS opakovaně vyjadřoval (viz zejména rozsudek ze dne 26. 4. 2017, č. j. 3 Azs 237/2016 - 37, č. 3595/2017 Sb. NSS). V nyní posuzovaném případě je však třeba zejména připomenout, že stěžovatel ve správním ani v soudním řízení neuvedl vůbec nic, čím by odůvodnil tvrzení, že jeho vyhoštění povede k zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.

[14] Stěžovatel sám ve správním řízení uváděl, že do ČR přicestoval jen z důvodu práce. Na území ČR žije sám, bydlel na ubytovně, nemá zde žádné sociální, kulturní ani ekonomické vazby, ani zde nemá žádné příbuzné. Veškeré rodinné zázemí má na Ukrajině, kde žije jeho manželka s dítětem. Na území ČR navíc strávil v době rozhodování krajského ředitelství pouze půl roku, z toho polovinu nelegálně. Správní orgány všechny tyto skutečnosti, včetně zdravotního stavu žalobce, jeho věku a délky pobytu na území ČR, hodnotily. Již krajské ředitelství se jim věnovalo na polovině strany 4 a na celé straně 5 svého rozhodnutí. Stěžovatel netvrdil, a tím spíše neprokázal vazbu, jež by jej ke zdejšímu území vázala natolik pevně, aby jeho vyhoštění bylo možno považovat za nepřiměřené. Byl si vědom skutečnosti, že již uplynula doba, během níž mohl pobývat na území ČR oprávněně na základě ukrajinského biometrického pasu v rámci bezvízového styku, nicméně z území následně nevycestoval, ale rozhodl se zde setrvat. Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že má čistý trestní rejstřík a nepáchal trestnou činnost.

[15] Své tvrzení o tom, že správní orgány nezohlednily aktuální pandemickou situaci a že Ukrajina je velmi silně zasažena nemocí COVID-19, neuplatnil stěžovatel v žalobě, ale poprvé až v doplnění kasační stížnosti. Tato námitka je tedy nepřipustná ve smyslu § 109 odst. 5 s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji na základě § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[17] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o žádosti o přiznání odkladného účinku, když ve věci samé rozhodl bezprostředně poté, co stěžovatel doplnil dne 8. 10. 2020 svou kasační stížnost (viz usnesení NSS ze dne 20. 6. 2012, č. j. 6 Ads 73/2012 - 17).

pokračování

[18] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaná sice ve věci úspěch měla, podle spisu jí však nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti, ani žádné v průběhu řízení neuplatnila.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2020

JUDr. Radan Malík
předseda senátu